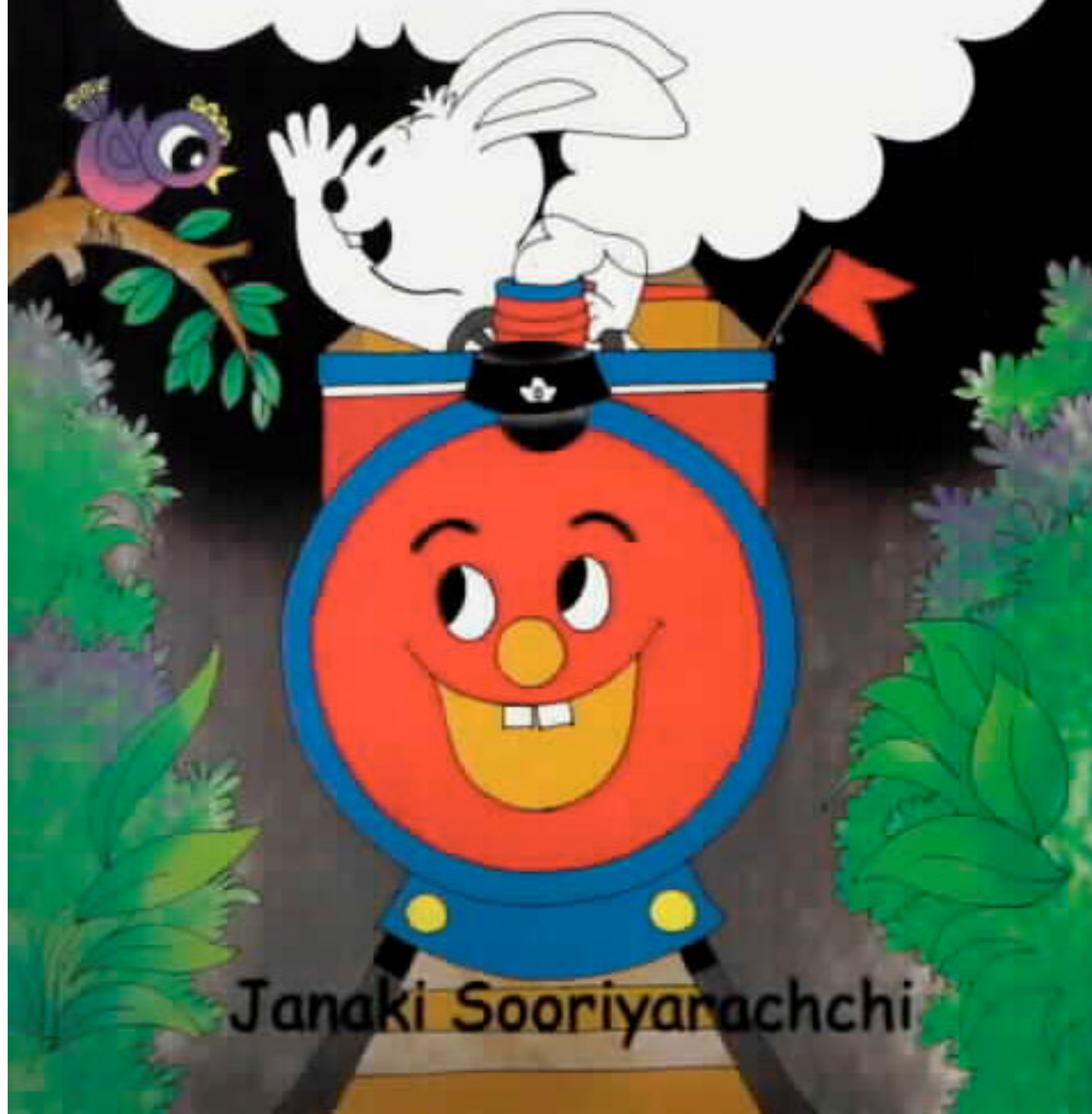

בומפי

Janaki Sooriyanachchi

הוא התחיל לשחק אתם, אבל תמיד רצה להיות הראשון.
 "בומפי" אמרו לו "זה לא יפה. גם אנחנו רוצים להיות קדימה".
 אבל בומפי התעקש. "אם לא אוכל להיות הראשון, אני עוזב" אמר.
 "אל תלך בומפי. נתחלף במשחק" אמרו החברים.
 "לא, אשחק לבדי. רא רוצה לשחק אתכם" התעקש בומפי.
 והלך.

בומפי, הארנב הקטן יצא מהמאורה שלו. "אין לי חשק לעשות כלום היום" אמר "אלך לשחק עם החברים." והוא הלך אל החברים שבאחו.

בקצה החורשה ראה משהו שעוד לא ראה בחייו.
"המממ.. מה הדבר הזה?" הוא עוד לא ראה יצור
כזה מעולם. זה הפחיד אותו אבל גם עניין אותו
מאוד.

בומפי היה סקרן. הוא רצה לדעת מה זה. לאט, לאט
הוא התקרב עוד ועוד.

"לא צריך אותם. אשחק לבד. אבל במה אשחק?"
הוא התחיל לחשוב "אשחק במחבואים", הסתתר
אחרי שיח.

"אבל מי יחפש אותי? מוטב שאשחק בכדור."
הוא הוציא את הכדור. "עכשיו אזרוק אותו. אבל מי
יזרוק בחזרה?"

"משהו לא מסתדר. איך אוכל לשחק בלי אף אחד?"
הוא הרגיש בודד מאוד.

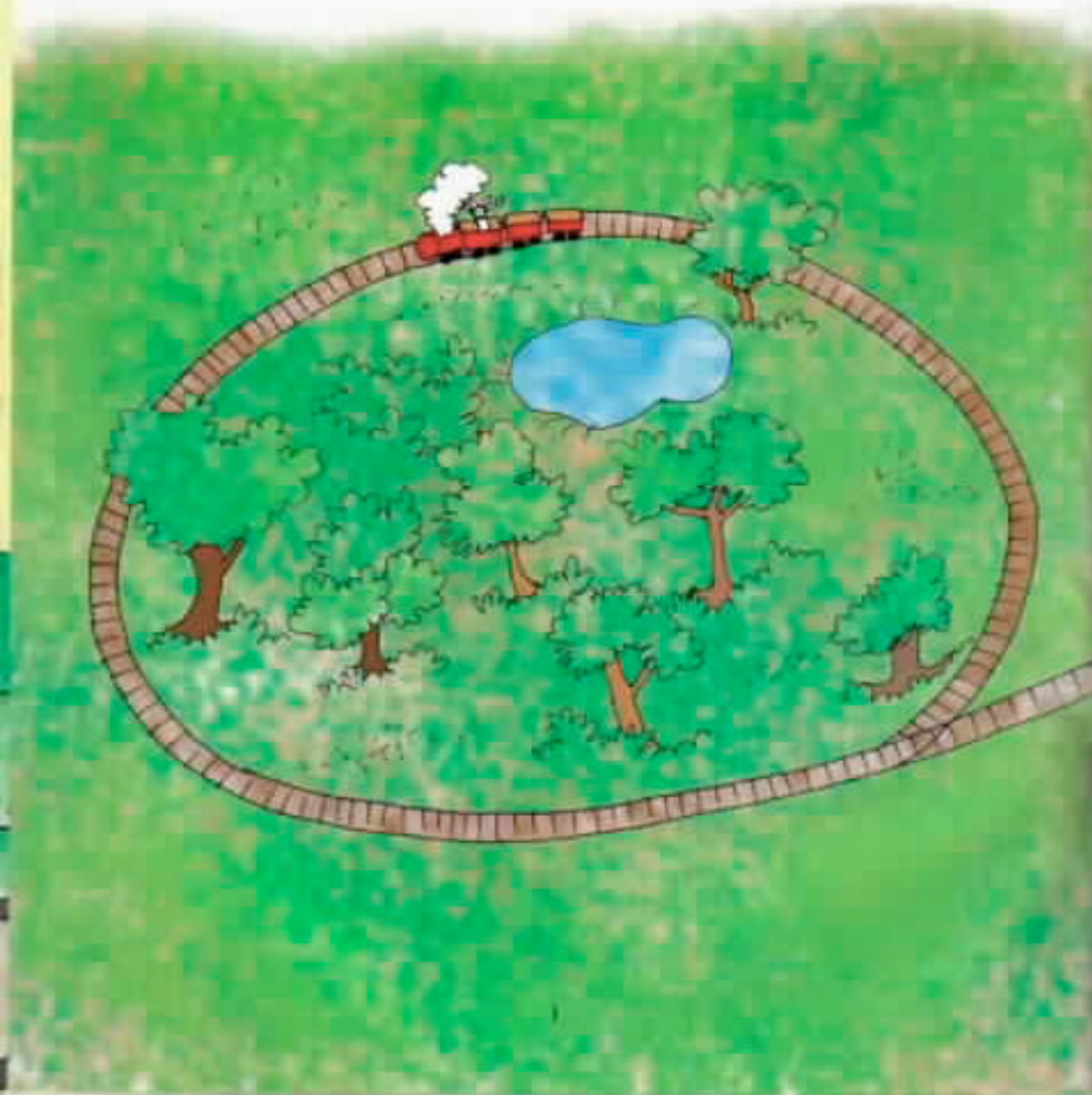
"זה ממש יפה" הוא ישב בפנים והסתכל סביב.
 הוא נגע בגלגל שלפניו וסיבב אותו קצת.
 "צ'וף-צ'וף" נשמע קול. בומפי נבהל. הוא
 הסתכל סביב וסיבב את הגלגל שוב.
 "צ'וק-צ'וק, צ'וק-צ'וק."
 "צ'וק-צ'וק, צ'וק-צ'וק."
 "אוי! מה קורה כאן?"

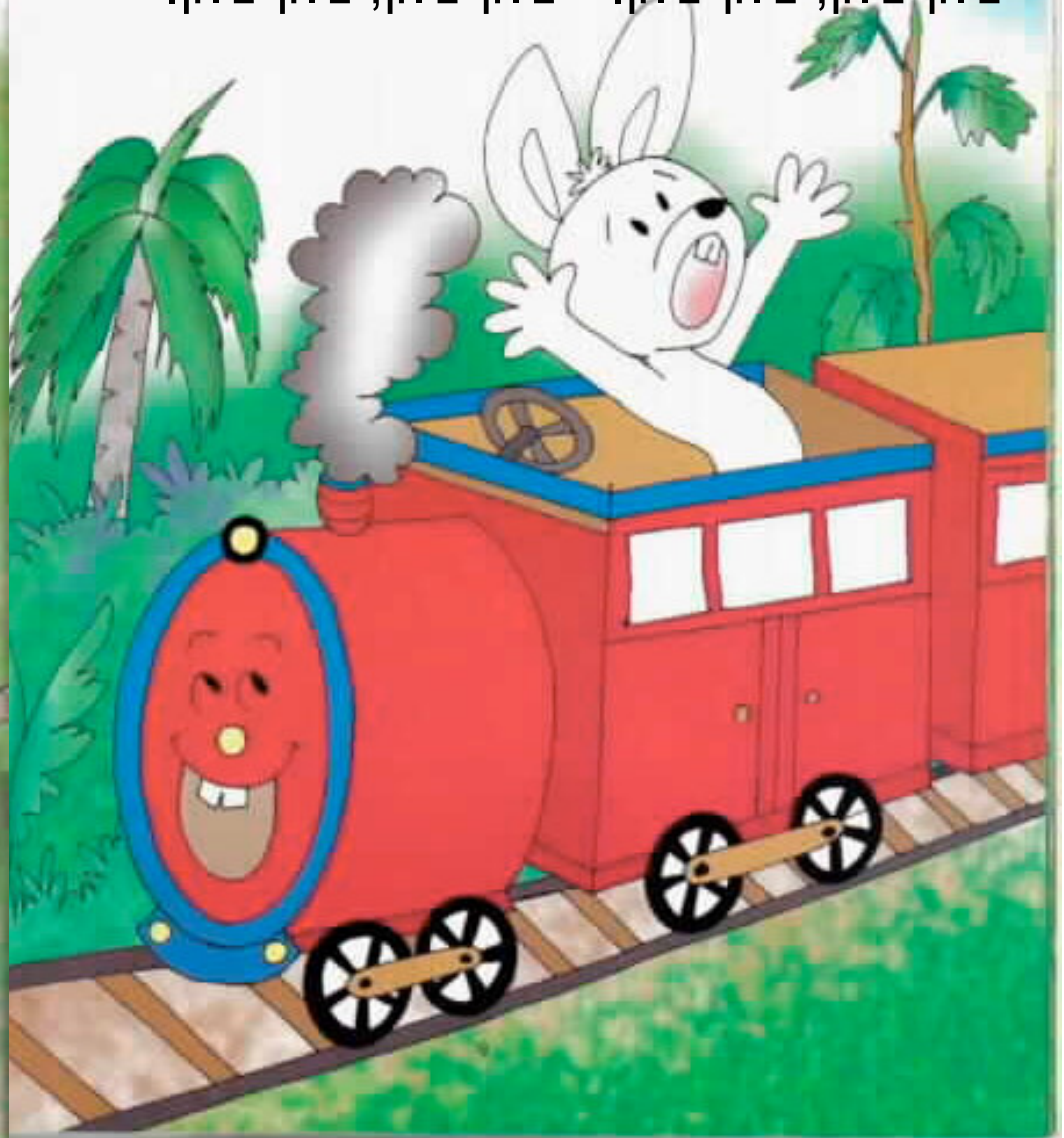
"הו, איזה יצור מוזר. גדול כל כך"
 היצור היה שקט לגמרי. לא הוציא כל קול.
 בומפי התקרב כדי לבדוק אותו. "זה יפה
 מאוד!" הוא נגע ביצור וכלום לא קרה.
 הוא שם רגל אחת פנימה – שום דבר לא קרה.
 עוד רגל – לא קרה כלום.
 הוא נכנס כולו פנימה.

"עזרו לי! עזרו לי!" קרא בומפי, חזק כמה שרק יכול היה,
 היצור מוזר המשיך לנסוע סביב ולא עצר בכלל. נוא
 נסע מהר יותר ויותר ובומפי לא יכול היה לרדת. הוא
 היה עייף ורעב.
 "אנא עזרו לי" כבר לא היה לו כוח לקרוא.
 שוב קרא וקרא, אבל אף אחד לא שמע.

"צ'וק-צ'וק, צ'וק-צ'וק." "צ'וק-צ'וק, צ'וק-צ'וק."
 היצור המוזר התחיל לזוז. "עצור!" קרא בומפי,
 אבל היצור לא עצר. הוא התחיל לנוע מהר יותר ויותר.
 "לא! בקשה עצור!" קרא בומפי.
 היצור המשיך לנסוע סביב-סביב על הפסים בלי
 לעצור.
 "צ'וק-צ'וק, צ'וק-צ'וק." "צ'וק-צ'וק, צ'וק-צ'וק."

כשהתקרבו לקצה החורשה שמעו פתאום קול חלוש של בומפי.

"הנה הוא! הוא כנראה בצרה. הבה נלך אליו!"
וכולם שמעו פתאום את הצליל המוזר:
"צ'וק-צ'וק, צ'וק-צ'וק."
"צ'וק-צ'וק, צ'וק-צ'וק."

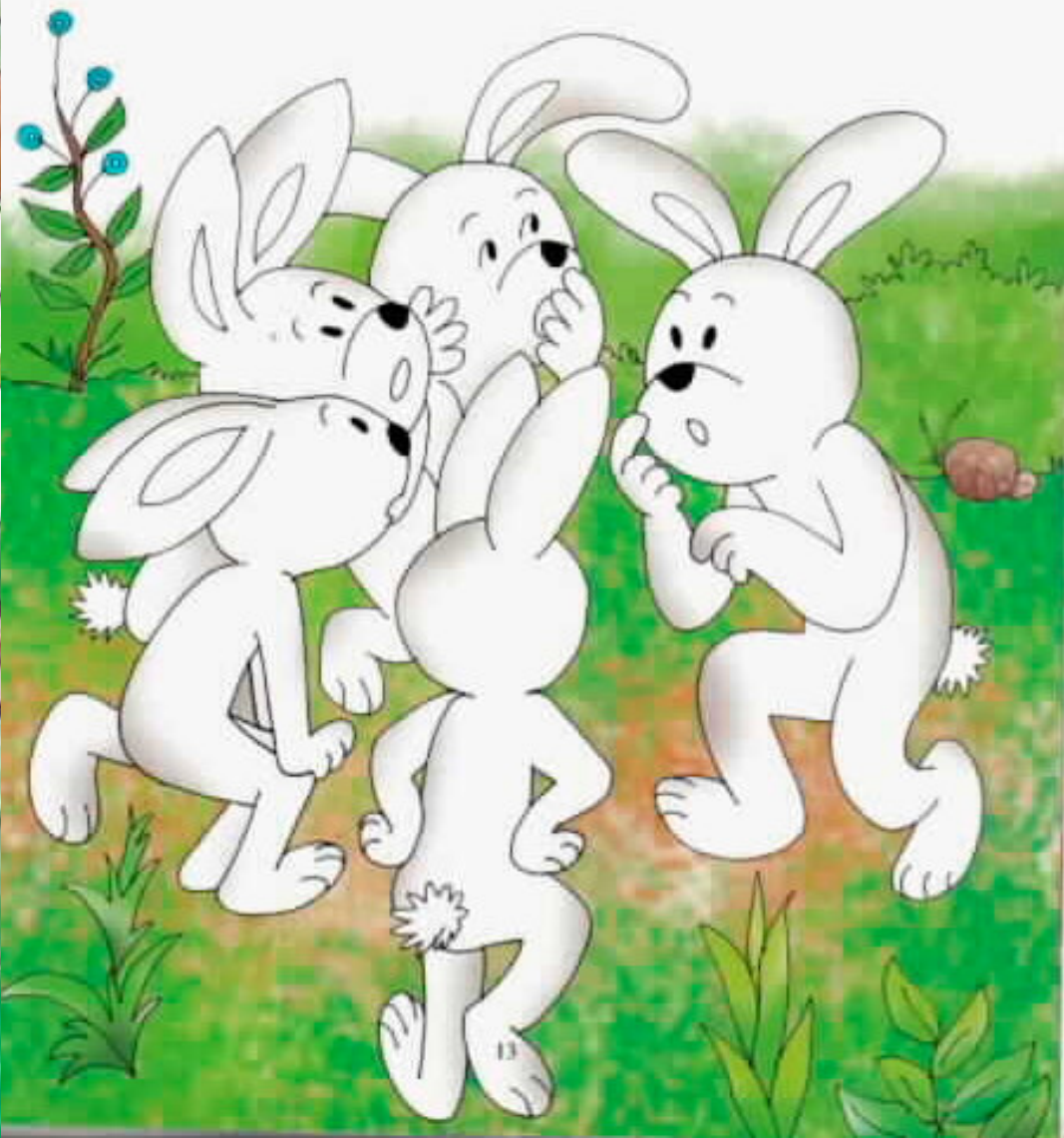
אחרי זמן מה חבריו התחילו לחפש אותו.
"איפה בומפי?" הם הסתכלו סביב.
"בומפי!..." "בומפי!..." הם קראו. "מה קרב לו?"
"לאן הוא הלך?"
הם רצו בחורשה וחיפשו אותו בכל מקום.

ואז עלה להם רעיון. הם טיפסו על עץ שנשען מעל
הפסים. הם החזיקו זה את זה ברגליים האחוריות
כמו חבל ארוך.

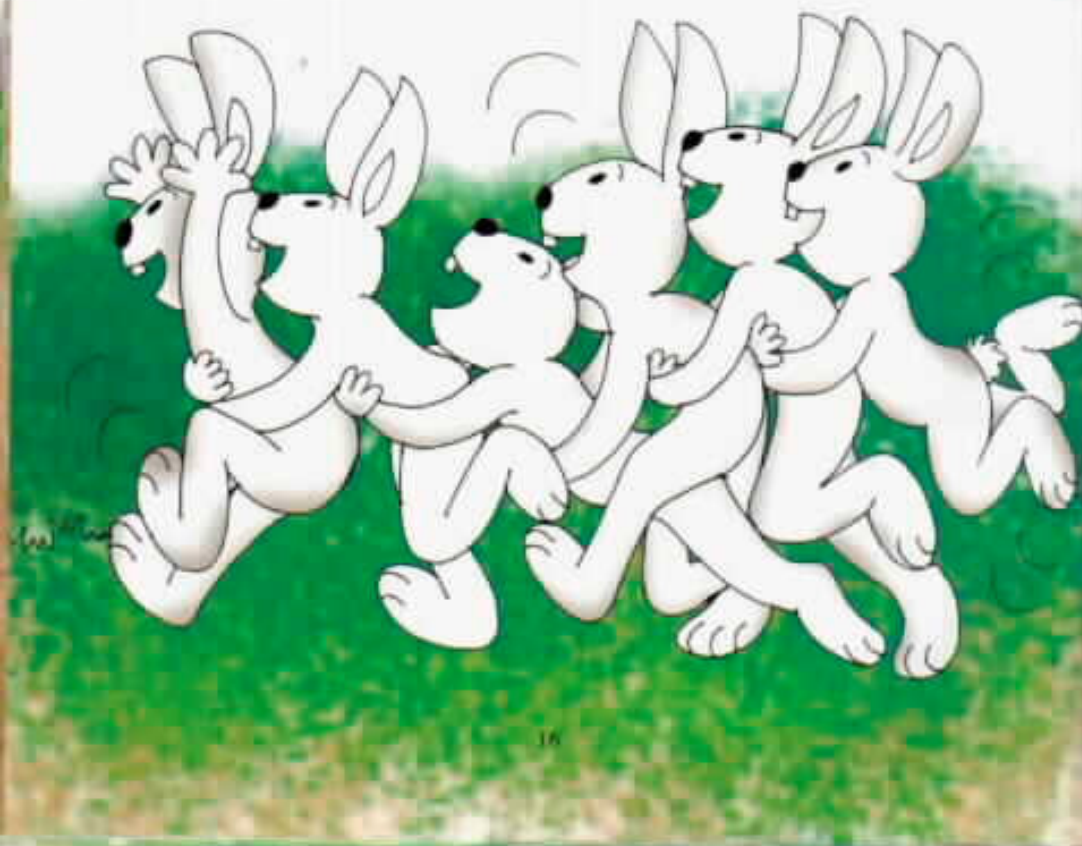
בומפי נתפס ביצור המוזר הזה הנוסע סביב-סביב.
"בומפי ממש בצרה. בואו ונעזור לו"
אבל איך?
הם התייעצו איך להוציא את בומפי מהרכבת.

בומפי שמח מאוד שיצא שלם מתוך היצור המוזר.
"תודה, תודה לכם חברים. אני התנהגתי לא יפה
כלפיכם, אבל אתם באתם לעזור לי. אני מצטער
ומתנצל."

בומפי התבייש מאוד.

"בומפי, זה בסדר. אנחנו חברים ועוזרים אלה
לאלה בצרה. צריך לשכוח על הדברים הרעים
ולזכור רק את המעשים הטובים" אמרו החברים.
וכולם חזרו לאחו.

כשהרכבת עברה תחת העץ הם
תפסו את בומפי והוציאו אותו.

